Temps Ordinari - Trentè diumenge

Per Administrador el dg., 29/10/2017 - 08:00

Ex 22,20-25
1 Te 1,.5c-10
Mt 22,34-40

ESTIMAR Malament rai quan algú va a Jesús per posar-lo a prova. En sortirà escaldat. I si és humil, en sortirà alliçonat, il·luminat i vivint la vida amb més profunditat. Suposo que això és el que va viure aquell fariseu quan li va preguntar, per posar-lo a prova, quin era el manament més gran. No és una pregunta retòrica; és una qüestió de saber o no la Llei, si es dominen els 248 preceptes positius i les 365 prohibicions de què constava La Torà. Tot un repte que toca de ple la línia de flotació del vaixell de la honorabilitat, de la bona fama i la bona imatge del jueu, com a persona religiosa.

1. No un precepte sinó dos
No deixa de ser curiós la manera com Jesús despatxa aquella situació. I ho fa perquè per a ell era prioritari que allò humà i allò diví anessin alhora, com el cos i l'esperit. O si voleu amb una comparació més personal. La persona humana respira pels pulmons, millor dit, pels dos pulmons; fins i tot resulta anguniós suposar que només respiréssim per un dels dos. Tot és més ple, més suau, més concordant quan els dos pulmons, al mateix ritme, inspiren l'aire necessari per caminar pels camins de l'Evangeli.

I és que per a Jesús, no es pot separar de cap manera l'amor a Déu de l'amor al proïsme. El seu deixeble Joan ens ho dirà amb una rotunditat i un "sentit comú" que fa pensar. Quan diu que "el qui diu que estima Déu que no ha vist mai, i en canvi no és capaç d'estimar el seu germà que té al costat, és un mentider. Més encara: fa "mentider, fals, poc fiable al mateix Déu", amb una actitud allunyada de la veritat. I això no és tan estrany com pugui semblar. Hi ha molta gent que ha posat la força de la seva religió en els rituals, els signes religiosos, les pregàries i els sacrificis al marge de l'amor. I això acaba fent mal, creant un descrèdit i allunyant les persones del fet religiós, que hauria de ser, abans que res, un fet humà, amb sensibilitat envers els altres. I orientat també a Déu, quan la persona té fe...

2. Encara una nova comparació
I aquesta és musical. Totes les obres musicals, quan la inspiració del compositor les pensa, amb la seva melodia, la seva harmonia i el seu ritme, estan concebudes per ser interpretades en un to especial: en fa, en sol o en mi bemoll. No hi ha peça que no vagi acompanyada del seu to, que li dona la seva personalitat. Doncs bé, el to musical, el to vital de l'Evangeli és l'amor. El seu missatge s'inspira, neix, creix i es desenvolupa sota la perspectiva de l'amor. Jesús ho vivia així, quan predicava les paràboles, quan feia signes d'alliberament, quan perdonava, quan acollia els petits, els més necessitats. No hi havia altre to vital que no fos estimar, vessar la seva capacitat d'humanitzar les persones que pels motius que fossin se sentien deshumanitzades per les circumstàncies que havien de viure. Per això era un "Mestre diferent."

3. Més enllà de la Llei
No m'imagino un Jesús recitant preceptes petits de la Llei en el moment de parlar al seu poble. Per això és capaç de fer una síntesi tan radical com dir que "tota la llei i els profetes vénen d'aquest únic precepte: estimar." I ho diu davant d'un fariseu que se sabia, fil per randa, la Llei...

El cristià hauria de conjugar aquest verb en tots els seus temps, modes i veus: en activa, en passiva, i en reflexiva, en present i en futur. I això no és un repàs de gramàtica. És un repàs a la pura realitat de la vida. El món anirà millor, si repassem aquesta lliçó de vida, o si repassem la nostra pròpia vida...

ETIQUETES
LLEI AMOR